

„А всички ние с открито лице като в огледало, като гледаме Господната слава, се преобразяваме в същия образ от слава в слава, както от Господния Дух.“ 2 Кор. 3:18

I. СЛАВАТА НА ГОСПОДА

На младини ми се случи да бъда в Лондон, когато там празнуваха елмазния юбилей на кралицата на Англия и императрица на Великобритания Виктория. Видях най-богатите украшения на най-великия град на света: флагове, знамена, всякакви щитове и т.н. Видях полкове и отряди от войската в разнообразните ѝ форми: пехота, кавалерия, артилерия и т.н. Видях огромния брой делегации от най-разнообразни слоеве на населението и народности, които са влизали в състава на Британската империя: индийци с техните раджи, малайци, негри, кафри, хотентоти, араби, ескимоси и т.н. в най-разноцветни одежди. Видях безкрайна върволица от фантастични екипажи, които се придвижваха един след друг в строен ред, а начело беше чудният екипаж на кралицата и нейните министри.

Навсякъде неописуем блясък, разкош и величие. Огромната тълпа, която изпълваше улиците, бе обхваната от възторг и ентузиазъм. Звучеше многогласно "Ура!", което се носеше като тътен. Това беше славата на повелителката, която изразяваха безбройните ѝ поданици.

Но колко неизмеримо по-висока е славата на Господа от тази слава и от всяка друга слава на земята. Броят на Неговите поданици надхвърля човешките сметки. Те са не са-

мо хора от всички племена и народности, но също и представители на всички живи организми: от най-нисшите - растения, риби, птици, всякакъв род животни и т.н., до най-висшите - ангели, архангели, херувими, серафими и т.н., които нямат брой.

Славата на Господа е слава на Създателя от създанията, на Твореца от творенията, отделните хора и неизброимите светове...

Това е такова великолелие, такава пищност, такава красота, такава сияние, че херувимите и серафимите не могат да гледат лъчите, които изхождат от Прославяния. Като покриват лицата си с белоснежни крила, те възкликват с безпределен възторг: "Свят, свят, свят е Господ на Силите! Славата Му изпълва цялата земя!" (Ис. 6:3).

II. КАКВО ТРЯБВА ДА Е ОТНОШЕНИЕТО НА ТВОРЕНИЯТА КЪМ ГОСПОДНАТА СЛАВА?

Отношението на творенията към Господната слава трябва да има три измерения:

а) Най-напред всичките създания на Бога трябва да Му въздават слава.

Трябва да Го хвалят всички, които живеят на небесата, във висините, всички Негови ангели, всичките Му войнства; слънцето и луната, всички звезди на света, всички светила; трябва да хвалят Господа и тези, които живеят на земята: големите риби и всички бездни, огънят и градушката, снегът и мъглата, бурният вятър, планините и хълмовете, плодоносните дървета и кедрите, зверовете и всяко животно, бозайници и крилати

От СЛАВА

птици, всички царе и народи, князе и всички земни съдии, юноши и девиси, старци и отроци и т.н. (както четем в Пс. 148).

Всичко, което живее и съществува, трябва да Му въздаде слава, защото е получило битието си от Него; защото върху всичко, създадено от Него, са се изливали в миналото, изливат се в настоящето и ще се изливат в бъдещето безбройни благословения. На Твореца трябва да се отдава слава с думи и дела, целия живот. В известен смисъл тази слава се въздава на Твореца както осъзнато, така и неосъзнато.

б) Разумните създания трябва да съзерцават Господната слава, да се взират в нея.

Апостол Павел буквално казва: "Ние, като се взираме..." Да се взираш преди всичко означава да виж-

Човешката слава, която произлиза от хората не се одобрява в Божието Слово, но хората много я обичат.

Тази тройна победа на човека - над себе си, над грехи и над дявола - се осъществява не само със силата на човека, а с участието на Божията сила.

даш. Да, трябва да виждаме "Господната слава". Мнозина имат очи, но не виждат. Тези, които виждат обаче, не остават равнодушни. Когато пред тях се открива картината на небето със светилата /Пс.8:4/, те изпадат във възторг и умиление от славата на Господа. Когато наблюдават лилиите в полето, получават чудно поучение от славата на Господа (Мат. 5:28-30).

Ето защо е толкова важно за човека да изучава природата. В недрата на земята и в дълбините на моретата човешкият ум намира предмети, които действително говорят ярко за славата на Бога. Апостол Павел пише: "Понеже от създаването на света това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост,

В СЛАВА

се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така че хората остават без извинение" (Римл. 1:20).

в) Всички същества трябва да възприемат славата на Господа, да станат съпричастни на нея. Тази мисъл апостол Павел изразява с думите: ние "се преобразяваме в същия образ". В нашите малки очи се отразява великото слънце. По същия начин, ако човек се вижда в славата на Господа, у него, в човешката му природа се отразява тази слава и той става съпричастен на нея и при това във все по-голяма степен ("от слава в слава"). Според Божието Слово слава може да има и при хората, но тя е двустранна: едната произлиза от самите хора, а другата от Бога.

III. ЧОВЕШКА СЛАВА, КОЯТО ПРОИЗЛИЗА ОТ ХОРАТА

Този род слава не се одобрява в Божието Слово. Но хората много я обичат. Ако внимателно разгледаме мотивите и подбудите на всички известни хора по целия свят, например Юлий Цезар, Наполеон, Байрон и т.н., ще се окаже, че в основата на стремежите им и най-великите им подвизи лежи любовта към славата, отдавана от хората, от народа, от света. Няма дело, което човек не би извършил, за да спечели слава. Ненаправно един художник изобразява целия човешки живот като кула, на чийто връх е фигурата на славата. Огромна и безкрайна човешка маса се стреми да се изкачи и да я овладее, при което хората се тъпчат, раняват се един друг, само и само да изпреварят конкурентите си... И в тази борба за слава загиват безмерно множество души и таланти...

Известен е древният фанатик от Гърция Херострат, който, за да се прослави, през 356 г. пр. Хр. подпалва и така унищожава великолепния храм на Диана в Ефес. Основната подбуда при повечето престъпници, които извършват покушения и убиват управници, е желанието им да се прославят.

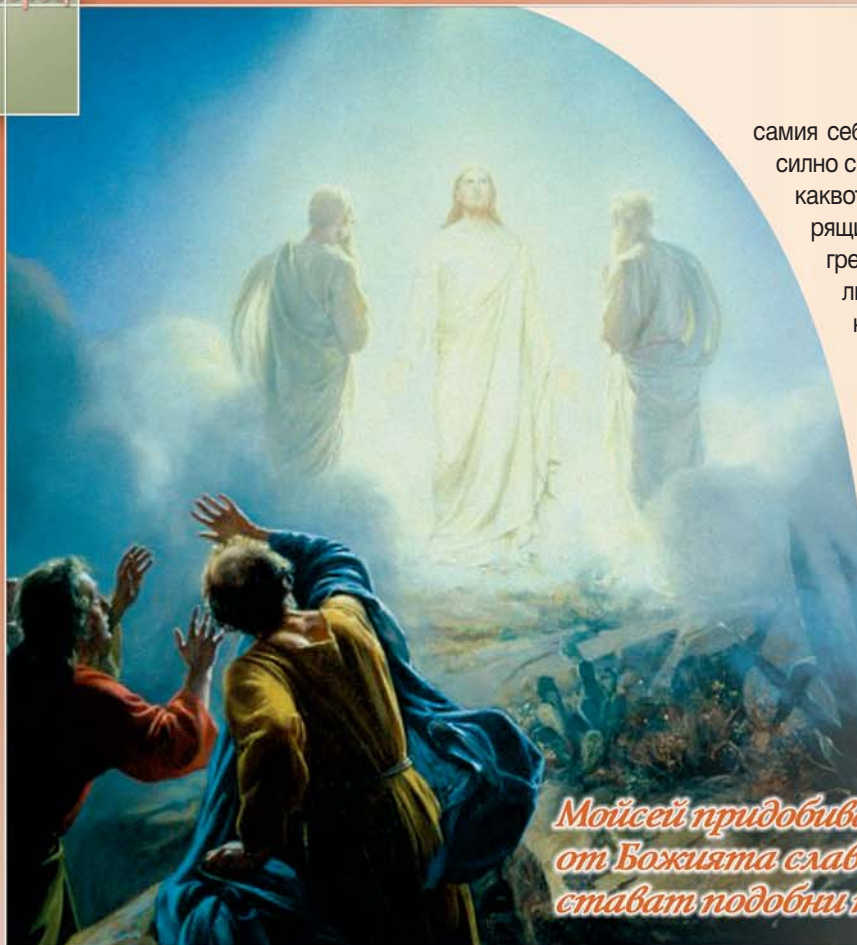
За съжаление любовта към славата прониква дълбоко и в областта на религията. Понякога славолубието при хората дори се явява основна подбуда за религиозната им дейност изобщо. Ако проследим цялата история на християнската Църква, историята на споровете и разделенията, в основата им ще се окаже славолубието на някои от нейните водачи.

IV. ЧОВЕШКА СЛАВА, КОЯТО ПРОИЗЛИЗА ОТ БОГА

1. Славата на земята

Тази слава е много разнообразна. През 1895 г. поради голенията ми се наложи да замина от Русия и през Финландия да се отправя към чужбина. По време на пътуването бях поканин от един много знатен човек, който притежаваше разкошен замък, много земи и т.н. Той беше самотен вдовец, нямаше и деца. Но имаше наследник - 18-19-годишен юноша, който бе осиновен и произхождаше от много бедно съсловие. Благодарение на осиновяването той бе придобил правото да наследи новия си баща и цялата слава на името му.

Небесният Отец също осиновява. "Като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Иисус Христос, по благоволение на Своята воля..." (Еф. 1:5). "...Приели сте дух на осиновение, чрез който и викаме: "Авва, Отче!" Така

Мойсей придобива частица от Божията слава - лицето му и целият му образ стават подобни на лицето и образа на Бога...

самия себе си той намира враг - неговият Аз, който толкова силно се съпротивлява, че човекът е неспособен да направи каквото и да било (Римл. 7:15-25). "Законът на животворящия Дух ме освободи в Христос Исус от закона на греха и на смъртта" (Римл. 8:2), т.е. от господството на личното Аз - плътта. Този, който е победил себе си, който е овладял себе си, е по-добър от завоевател на град (Пр. 16:32).

б) Второ, при победа над греха.

Грехът е царувал и царува в целия свят. Милioni нещастни хора загиват като жертва на греха. Но този, който вярва в Христос като в свой Спасител и в изкупителната сила на Неговата смърт, умира за греха, освобождава се от него и става победител. "Освободени от греха, станайте слуги на правдата" (Римл. 6:18).

в) Трето, при победа над Сатана.

Врагът на човека, врагът на Бога има известна сила. Той изкушава първия човек и залива цялата земя с океан от нечестие и страдания. Той разпространява из-

самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме... сънаследници с Христос" (Рим. 8:15-17). Чрез раждането от горе, от Духа, ние ставаме деца на Бога, а с това и Негови наследници. По този начин придобиваме такава слава, за която никой дори не може да си помисли тук, на земята. Пред славата на Божиите деца бледнеят всички титли на света: графски, княжески и царски. Той ни е дал своите титли не само като на деца, но и като на "царе и свещеници на всевишния Бог". Тези титли не са от земята, а от небето и са неизмеримо по-високи от всичко земно.

2. Слава от победата в борбата

Ние знаем колко високо се цени на земята славата от победата. Когато Помпей се завръща в Рим след победите си в Африка, там се организира триумфално шествие от войска и пленници, което, както се говори, продължава няколко дни. Има музика и многохилядният народ ликува неописуемо. След победителя носят на специални колесници златни венци от завоюваните области. По време на триумфа на Юлий Цезар след него носят 3000 златни венци от Галия, която е завоювал. Когато Давид побеждава Голиат, какво безмерно тържество започва в целия Израел!

Но Господ дава на вярващите в Него слава и при победи в духовния живот.

а) Преди всичко при победата над самия себе си.

Отдавна е известно, че първият враг на човека е самият той. В ума си или под влиянието на божествените сили човекът може да поиска да достигне висшето състояние, но у-

кушенията и съблазните в света в продължение на много, много векове. Той изкушава дори Божия Син и с това сякаш прави дързък опит да Го овладее. Но вярващият има възможност да победи и Сатана. "Противете се на дявола и той ще бяга от вас" - казва Яков (4:7). Апостол Павел описва как да противостоим на дявола и какво оръжие да вземем (Еф. 6:12-17).

Тази тройна победа на човека - над себе си, над греха и над дявола - се осъществява не само със силата на човека, а с участието на Божията сила. Преди всичко тя има място по време на покаянието и обръщението на човека. По-нататък продължава през целия му живот на земята (в хода на неговото осветление), така че в края на краищата той става участник в славата на постигнатите победи.

3. Славата на победата в доброто съревнование на игрището

В древните времена, както и в наши дни са се провеждали състезания по бягане. Всеки участник се старае да изпревари другия, да достигне целта пръв. "Не знаете ли, че които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата?" (I Кор. 9:24) - казва апостол Павел. По същия начин трябва да бъде и в духовния живот. Вярващите трябва да тичат, и то така, че да получат наградата. Това означава, че трябва да има съревнование в доброто дело. Всеки вярващ трябва да се стреми да направи повече от другия. Но без чувство на завист или недоброежелателство към съперника, а като съхранява любовта си към брата и предаността си към Господа.

Колкото повече върши добри дела, толкова по-голяма е неговата награда, толкова повече е славата му на небесата. И толкова повече се отдава слава на Господа. "Също така нека свети вашата светлина пред хората, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, Който е на небесата" (Мат. 5:16).

4. Славата да се спасяват души

През 1931 г. във Вашингтон президентът на Съединените щати кани в Белия дом едно бедно момче, което му гостува няколко дни. Разбира се, за него това е огромна чест... Но защо? Защото, като рискува живота си, то спасява няколко души, които се давят в река. Президентът поиска да отбележи и да награди този подвиг, при който са спасени хора. Всички списания в САЩ предават вестта за този млад герой. Той се радва на голяма слава.

Но колко повече Господ възнаграждава подвига да се спасяват човешки души. "Който е обърнал грешния от заблудения му път, ще спаси една душа от смърт и ще покрие много грехове" (Як. 5:20). Съществуват много добри дела, но няма по-голям подвиг от този, да съдействаш за спасяването на погналите души. Това е най-велик и най-славен труд. Това е участие във великия, спасяващ подвиг на Христос. Вярващите трябва да се чувстват като в спасителна лодка и да са постоянно готови да спасяват погиващите. Този труд ще увеличи славата на тяхната звезда на небесата.

5. Славата на завоеванията

Славата на Александър Македонски е велика, защото той

ще приемат управлението не като форма на власт, а като служение с любов.

7. Слава да се уподобяваме на Бога

Тази слава преживява Мойсей. Апостолът пише: "Служението на онова, което докарва смърт, написано с букви, издълбани на камък, стана с такава слава, че израелтяните не можеха да гледат Мойсей в лице поради блясъка на лицето му, който впрочем преминаваше" (II Кор. 3:7).

Защо лицето на Мойсей сияе? Защото се преобразява. А се преобразява, защото Мойсей прекарва четиридесет дни и нощи в общение с Бога. Божията слава се отразява върху него. Той придобива частица от Божията слава - лицето му и целият му образ стават подобни на лицето и образа на Бога...

В този смисъл нещо още по-славно става с Иисус на планината на Преображението (Мат. 17:2). То е образец за това, което трябва да стане с всеки вярващ. Всеки вярващ трябва да е светлината на света (Фил. 2:15). С други думи, от всеки вярващ трябва да струи светлина като от лицето на Мойсей, като от лицето на Бога. Затова вярващите трябва да бъдат подобие на Господа - нещо напълно естествено, както децата приличат на своя баща.

Славата на Господа е слава на Създателя от създанията, на Твореца от творенията, от делните хора и неизброимите светове

завоюва много държави. Но съществуват и духовни завоевания. Те са свързани с разпространяването на благовестието. "Идете по целия свят. Проповядвайте благовестието между всички народи!" - казва Христос, когато се разделя с учениците Си. С други думи, завоювайте света за благовестието, за Мен! Учениците разбират своя учител и тръгват по целия свят да разнасят благата вест. Особено много е завоювал за Христос апостол Павел. Той минава през всички известни по негово време културни страни, като навсякъде проповядва и основава Христови църкви. Оттогава има много такива завоеватели. Ако вярващият гори с духа на апостолска ревност, той и сега може да постига духовни завоевания за Христос. Съществуват още много кътчета по света, където хората никога не са чували истинското благовестие. Идете по тези места и ги завоювайте за Христос. "На този, който победи (а значи и на този, който завоюва), ще дам да седне с Мен на Моя престол" (Откр. 3:21). Има ли слава, по-голяма от тази?

6. Слава на мъдрото управление или служение

Соломон има дар да управлява народа с мъдрост. Славата на неговата мъдрост се разпростира по целия свят. Савската царица идва отдалеч, за да види мъдрото му управление и да се поучи от него. Такава слава е необходима на проповедниците и презвитерите. Те трябва да управляват с мъдрост поверените им души. Ако не умеят, трябва да се молят за дара да управляват (I Кор. 12:28). Ако имат този дар,

8. Слава на жертвата

"Никой няма по-голяма любов от това, да даде живота си за приятелите си..." (Йоан 15:13), а Христос отдава душата Си за Своите врагове. Той умира за грешниците, за нечестивите, за престъпниците. Славата на тази жертва на Божия Син превъзхожда славата на Неговото небесно господство и великолепие. Ако вярващият се жертва за ближните си, нещо повече - ако отдава душата си за тях, той извършва подвиг на истинска слава.

Висшата слава принадлежи не на тези, които са знаменити проповедници и професори по богословие, а на тези, които "бяха мъчени, защото, за да получат по-добро възкресение, те не приемаха да бъдат избавени. Други пък изпитваха присмех и бичувания, а още и окови, и тъмници; с камъни биваха убити, с трион прерязани, с мъки мъчени; умираха заклани с нож, скитаха се в овчи и кози кожи и търпяха лишение, бедствия и страдания; те, за които светът не беше достоен, се скитаха по пустините и планините, по пещерите и рововете на земята" (Евр. 11:34-38).

Славата им е велика, защото в страданията си и жертвеното си служение те се уподобяват на Божия Син.

Иван Троханов